

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 643/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Lemešom, Žižkova 19, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 38Cos/2/2024 z 12. marca 2024 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/110/2024-80 z 8. augusta 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, základného práva na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že v konaní vedenom mestským súdom pod sp. zn. 38Cos/2/2024 sa sťažovateľ podanou žalobou domáha proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy. Spolu so žalobou sťažovateľ podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým

sa domáhal, aby mestský súd uložil žalovanému zákaz používať písomné vyhotovenie rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 5T 67/07 z 22. augusta 2007 (ďalej aj „trestný rozsudok z 22. augusta 2007“) až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Svoj návrh odôvodnil tým, že žalovaný protiprávnym spôsobom získal písomné vyhotovenie predmetného trestného rozsudku, ktorý obsahoval osobné údaje sťažovateľa, a tento následne širil v nesúvisiacich konaniach.

3. Napadnutým uznesením mestský súd zamietol návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia a stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal. Dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle návrhu sťažovateľa, ktorý náležite neosvedčil dôvodnosť svojho nároku a potrebu bezodkladnej úpravy pomerov.

4. O odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodol napadnutým uznesením, ktorým ako vecne správne potvrdil uznesenie mestského súdu vo výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia a zrušil výrok o náhrade trov konania. V celom rozsahu sa stotožnil s názorom mestského súdu, že v danom prípade sťažovateľ neosvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, a neosvedčil ani nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, keďže svoje tvrdenie o neoprávnených zásahoch žalovaného do jeho práva na ochranu osobnosti nepreukázal žiadnymi dôkazmi. Konštatoval, že pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie, preto nebolo možné prihliadnuť na tvrdenie sťažovateľa o ďalšom zásahu žalovaného z 15. marca 2024. Poukazujúc na § 366 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), odvolací súd uviedol, že nemohol prihliadnuť ani na dôkazy predložené sťažovateľom, ktorý neuviedol žiadne skutočnosti, pre ktoré predmetné dôkazy bez svojej viny nemohol predložiť už súdu prvej inštancie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že k zásahu do jeho základných práv došlo tým, že žalovaný opakovane rozširoval o jeho osobe hanlivé a dehonestujúce tvrdenia s poukazom na nezákonne získaný neanonymizovaný trestný rozsudok z 22. augusta 2007. Namieta, že konajúce súdy sa nevysporiadali s jeho relevantnými tvrdeniami, ktoré sa týkali nezákonného získania trestného rozsudku s osobnými údajmi sťažovateľa a ich neoprávneného šírenia žalovaným, čo viedlo k zásahu do súkromia sťažovateľa a vzniku nemajetkovej ujmy. V napadnutých uzneseniach súdy len lakonicky konštatovali, že sťažovateľ neosvedčil aspoň v základnej miere skutočnosti tvrdené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, čo odporuje dôkazom a skutkovým okolnostiam veci. Sťažovateľ preto považuje napadnuté uznesenia za nedostatočne odôvodnené. Riziko zásahu do práv sťažovateľa je odôvodnené neoprávneným prístupom žalovaného k jeho osobným údajom, ktorých opakované zneužívanie môže viesť najmä k sociálnemu znevýhodneniu sťažovateľa a ovplyvniť jeho súkromie a stav právnej istoty.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením mestského súdu:

6. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

7. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ podal proti uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho ako vecne správne potvrdil. Ústavný súd preto konštatuje absenciu svojej právomoci na preskúmanie napadnutého rozhodnutia mestského súdu. Vzhľadom na uplatnenie princípu subsidiarity odmietol túto časť ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu mestského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. V súvislosti s tou časťou ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ atakuje napadnuté uznesenie krajského súdu, je potrebné predovšetkým akcentovať, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je výhradne vecou všeobecných súdov. Ústavný súd pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sa namieta porušenie práv neodkladným opatrením alebo zabezpečovacím opatrením, veľmi zdržanlivo, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných a zabezpečovacích opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 65/2021). Výnimočnosť zasahovania ústavného súdu do rozhodnutí o neodkladných opatreniach však neznamená, že tieto sú úplne mimo rámca ústavnoprávneho prieskumu. Ak sú dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie o zabezpečovacom alebo neodkladnom opatrení, zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, možno v takomto prípade hovoriť o arbitrárnosti súdneho rozhodnutia.

9. V preskúmvanej veci sťažovateľ a však o uvedený prípad nejde.

10. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti krajskému súdu v podstatnom vytýka, že sa rovnako ako okresný súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho zásadnými námietkami, ktoré sa týkali protiprávneho získania trestného rozsudku žalovaným a jeho následným neoprávneným

rozširovaním vrátane osobných údajov sťažovateľa a označovaním jeho osoby hanlivými výrazmi. Napadnuté uznesenie krajského súdu preto sťažovateľ považuje za nedostatočne odôvodnené.

11. Ústavný súd pri posudzovaní námietok sťažovateľa zohľadnil osobitú povahu inštitútu neodkladného opatrenia a tomu zodpovedajúci zjednodušený a zrýchlený procesný postup a rozhodovanie všeobecných súdov. Zobral pritom do úvahy aj skutočnosť, že úlohou všeobecného súdu pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení je zistiť na základe dostupných dôkazných prostriedkov najvýznamnejšie relevantné skutočnosti, a to bez potreby dodržania formalizovaného postupu štandardného procesného dokazovania, a na podklade osvedčených skutočností následne vo veci rozhodnúť. Všeobecný súd teda zisťuje iba najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (obdobne I. ÚS 71/2024).

12. Navrhovateľ pritom musí opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčiť súd o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia ochranného účelu, ktorý je pre tento inštitút charakteristický. To predstavuje argumentačnú líniu v zmysle zákonom vyžadovaného „odôvodnenia“. Rozhodujúce skutočnosti musí navrhovateľ náležitým spôsobom osvedčiť, čo z kvalitatívneho hľadiska nedosahuje intenzitu plnohodnotného dokazovania v zmysle § 185 a nasl. CSP. Takýto procesný postup je zákonom aprobovaný a typický iba pre zisťovanie relevantných skutočností v rámci konania o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia (napr. II. ÚS 39/2024). Vzhľadom na špecifická podmienok rozhodovania o návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia a určitý stupeň favorizovania navrhovateľa musí súd vždy dôsledne vyhodnotiť, či je návrh z objektívneho hľadiska presvedčivý a či reálne došlo k osvedčeniu všetkých skutočností, ktorými je nariadenie neodkladného opatrenia v konkrétnom prípade podmienené.

13. Z odôvodnenia namietaného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd, vychádzajúc z totožného skutkového stavu, prisvedčil názoru mestského súdu o nesplnení podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi, na ktorých mestský súd založil svoje rozhodnutie. Konštatoval, že sťažovateľ neosvedčil trvanie svojho nároku ani hrozbu bezprostredne hroziacej ujmy, ktorá mala spočívať v zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti zo strany žalovaného. Vychádzajúc zo stavu existujúceho v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 329 ods. 2 CSP), uviedol, že na ďalšie tvrdenia a dôkazy predložené sťažovateľom v priebehu odvolacieho konania nemohol s ohľadom na § 366 CSP prihliadnúť. Tento záver odvolacieho súdu napokon sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani nerozporuje, pričom jeho predostretá argumentácia je v podstate iba vyjadrením nesúhlasu s rozhodnutím konajúcich súdov o nevyhovení jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

14. Z pohľadu ústavného súdu je záver krajského súdu o nepreukázaní potreby neodkladne upraviť pomery medzi stranami sporu ústavne udržateľný. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dostatočným spôsobom vysvetlil, že sťažovateľovi sa nepodarilo splniť podmienku osvedčenia potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi ním a žalovaným. Ústavný súd nezaznamenal v dôvodoch rozhodnutia žiadne arbitrárne závery, pričom jeho odôvodnenie hodnotí ako logické a zodpovedajúce rozhodnutiu predbežnej (dočasnej) povahy o neodkladnom opatrení. Nad rámec uvedeného dodáva, že ochrana poskytovaná neodkladným opatrením nie je podmienená vykonaním rozsiahleho a úplného preukázania skutočností majúcich vplyv na výsledok meritórneho konania a zároveň požiadavky kladené na jeho odôvodnenie nie sú natoľko prísne ako v konaní

vo veci samej, ak má dočasnú povahu, a preto je aj ústavný súd pri posudzovaní ústavnej akceptovateľnosti neodkladných opatrení benevolentnejší ako pri konaniach vo veci samej a zasiahne len v úplne ojedinelých neudržateľných prípadoch, čo však nie je prípad sťažovateľa (IV. ÚS 627/2023).

15. Napadnuté uznesenie teda nezaložilo stav, ktorý by bol v extrémnom nesúlade s požiadavkou ústavnej konformnosti rozhodovania. Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil také kvalifikované pochybenie, ktoré by opodstatňovalo jeho kasačný zásah, odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, podľa čl. 19 ods. 3 ústavy a podľa čl. 22 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

16. Z dôvodov ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, čl. 19 ods. 3 ústavy a podľa čl. 22 ods. 1 ústavy odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu týchto sťažovateľom označených práv. Aj v tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu